

Dosarul nr. 2ra-882/19

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Central) A. Braga

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) Iu. Cimpoi, I. Secrieru, A. Danilov

ÎNCHEIERE

15 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Cojocaru Andrei,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Bojac Leonid
împotriva lui Cojocaru Andrei și Cojocaru Ala cu privire la încasarea sumei,
împotriva deciziei din 11 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a respins apelul declarat de către Cojocaru Andrei și s-a menținut hotărârea din 05
martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 10 mai 2017, Bojac Leonid a depus cerere de chemare în judecată împotriva
lui Cojocaru Andrei și Cojocaru Ala cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii, reclamantul Bojac Leonid a menționat că prin recipisa din
25 aprilie 2014, i-a transmis lui Cojocaru Andrei suma de 3 000 euro în contul
apartamentului nr. 28 din str. I. Dumeniuc, iar la 08 mai 2014 i-a transmis suma de
3 000 euro pentru achitări curente, fapt confirmat prin recipisele respective.

A invocat reclamantul că primind suma de 6 000 euro, pârâtul a confirmat
recepționarea sumei în cauză, însă din conținutul recipiselor nu rezultă careva
drepturi și obligații și care este obiectul acestora.

A specificat reclamantul că apartamentul nr. 28 din str. I. Dumeniuc nu-i
aparține cu drept de proprietate lui Cojocaru Andrei, dar Societății cu Răspundere
Limitată ”Sapiens”, fapt confirmat prin extrasul din Registrul bunurilor imobile și
deci Cojocaru Andrei nu putea să-și atribuie anumite obligații în acest sens.

A reiterat recurentul că deoarece Andrei Cojocaru nu a oferit nici un fel de
contra prestație în contul sumei de 6 000 euro, iar această sumă a fost recepționată de
ultimul fără a exista o obligație de plată, suma în cauză urmează a fi restituită lui
Bojac Leonid.

La fel, reclamantul a menționat că Andrei Cojocaru, împreună cu soția Cojocaru
Ala urmează să restituie suma de 6 000 euro, or, banii au intrat în proprietatea
ambilor soți, aceștia aflându-se în căsătorie.

Totodată, reclamantul a susținut că pentru perioada 08 mai 2014 – 10 februarie 2017, pârâții urmează să achite suma de 3 412 euro cu titlu de dobândă de întârziere.

Reclamantul Bojac Leonid a solicitat încasarea de la Cojocaru Andrei și Cojocaru Ala a sumei de 6 000 euro, încasarea sumei de 3 412 euro cu titlu de dobândă de întârziere și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 05 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Bojac Leonid.

S-a încasat de la Cojocaru Andrei în beneficiul lui Bojac Leonid suma de 6 000 euro, în lei conform cursului valutar stabilit de Banca Națională a Moldovei la data executării hotărârii, suma de 3 740,04 de lei cu titlu de taxă de stat, suma de 631,85 de lei cu titlu de cheltuieli de judecare a cauzei și suma de 7 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

În rest, pretențiile s-au respins.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că pârâțul Cojocaru Andrei avea obligația, la solicitarea reclamantului să restituie suma de bani pe care a primit-o, odată ce nu avea temei legal de a o reține, însă nu și-a executat această obligație, motiv pentru care pretenția reclamantului cu privire la încasarea sumei de 6 000 euro este întemeiată.

Totodată, instanța de fond a stabilit că nu pot fi reținute pretențiile reclamantului cu privire la încasarea solidară a sumei de 6 000 euro, inclusiv și de la Cojocaru Ala.

Astfel, prima instanță a concluzionat că din cererea de chemare în judecată nu rezultă că Cojocaru Ala și-a asumat careva obligații de a răspunde solidar cu Cojocaru Andrei. Cu atât mai mult că nu au fost prezentate instanței probe că pârâții s-au aflat în relații de căsătorie la momentul primirii de către Cojocaru Andrei a banilor de la Bojac Leonid.

Prin decizia din 11 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de către Cojocaru Andrei și s-a menținut hotărârea din 05 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central.

La 07 martie 2019, Cojocaru Andrei a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie respinsă.

Recurentul Cojocaru Andrei, în motivarea recursului a menționat că nu a primit de la intimat nici o sumă de bani cu titlu de împrumut și prin urmare nu are nici o obligație de a restitui suma în cauză.

A invocat recurentul că suma de 6 000 euro a fost transmisă administratorului insolvenței Societății cu Răspundere Limitată "Vis Urban", Petric Ruslan, iar în confirmare a fost anexată copia actului de predare-primire a sumei în cauză, prin care se confirmă că banii au fost îndreptați în contul achitării apartamentului nr. 98 din str. I. Dumeniuc 14 a lui Bojac Leonid și deci ultimul a dus în eroare instanțele de judecată referitor la natura contractului de împrumut.

A specificat recurentul că a avut calitatea de unic fondator al Societății cu Răspundere Limitată "Vis Urban", iar recipisa nu a constituit un contract de împrumut, dar ca o dovadă de ridicare a banilor în scopul transmiterii acestora în contul achitării apartamentului nr. 98 din str. I. Dumeniuc 14, aflat în construcție, fapt menționat și în recipisa din 25 aprilie 2014.

A menționat recurentul că instanța de apel în mod eronat a interpretat înscrisul care atestă o transmitere de sume bănești, deoarece nu a fost încheiat un contract de

împrumut, iar suma transmisă de către intimat a avut o destinație specială și anume în contul achitării apartamentului nr. 98 din str. I. Dumeniuc 14, dar nu pentru necesitățile personale ale familiei Cojocar.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 11 decembrie 2018, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 07 martie 2019, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helters c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Cojocaru Andrei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Cojocaru Andrei.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari